

lätt och behaglig; men i samma ögonblick någon af dem tillslöt sina ögon för att sofva — och detta skedde nästan genast — blefvo musklerna slappade, och följden blef en obehaglig sammanrullning till passets botten, der ingen hvila var möjlig.

Detta oangenäma afbrott i deras sömn förnyades oupphörligt, och gaf omsider anledning till en rådpågning huruvida de ej skulle välja ett annat läger.

Terence hade isynnerhet plågats af detta oupphörliga afbrott och förklarade sitt beslut vara att icke tåla det längre. Han ämnade söka sig ett mera bekvämt logis.

Han hade rest sig upp i begrepp att begifva sig från stället.

»Bäst är att vi icke skiljas,» menade Harry Blount. Det kunde blifva svårt att åter sammanträffa.»

»Du har icke så orätt i hvad du säger,» yttrade den unge skotten. »Det går icke an att vi förlora hvarandra ur sigte, eller hvad menar du, Bill?»

»Jag säger stanna här,» svarade båtsmannen. »Det duger inte att vi gå från hvarandra. Låt oss hålla tätt tillsammans, hur vi än ha det.»

»Men hvem f—n kan sofva här?» brummade Terence. »En uttröttad arbetshäst kan sofva stående, och så kan en elefant, säges det; men hvad mig beträffar, så föredrager jag sex fot i horizontalt läge, äfven om det vore på en hård sten, framför denna sluttning af den mjukaste sand.»

»Stopp Terry!» ropade Colin. »Jag har funnit en utväg.«

»Ah! ni skottar finna alltid något, antingen det är en idé eller en fluga. Låt oss höra hvad det är du funnit.»

»Efter denna förolämpning,» svarade Colin godmodigt, »vet jag icke om jag vill säga det.»

»Gå på, Colly!» afbröt honom Harry Blount,